

SZÁM.

vidor,
olt és
bagoly
; hogy
gen és
y a kis

semmi
khogy
maga

W)

ar író
ariska
vedel-
larab-
n. Az
y ve-
lonka,
ka és
a 20
0 kr.,
eány-

ékám

mzet

zott:
elena
t. —
gyütt

ada-
vi.

pület.
lat.

A HÁLADATLAN EB. (Lásd a 378. lapon.)

XXVI. kötet, 24. szám. **Ara negyedévre 1 frt 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. június 15-én.

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

MÁR majd összeroskadt, mikor a távolban világosságot vett észre. Ez új erőt adott neki, ott falunak kell lenni, ott majd talál segítséget. Megfeszítette tehát erejét és a mennyire csak birt, sietett a világosság irányában. Meg-megbotlott a sötétben, el is esett akárhányszor és csak nagy keservesen birt újra talpra állani; de csak ment tovább és végre nagy örömeire eljutott a faluhoz.

A faluban már a legtöbb ember nyugalomra tért, a kapuk csukva voltak; de ott a falu szélén a kocsmában még látszott világosság. Aladár egyenesen oda tartott és bátran benyitott. Máskor röstelt és félt volna egymaga belépni ilyen helyre, de most nem volt ideje a félénkségnek, finyáskodásnak; még örült, hogy talált helyet, a hol megpihenhet s éhségét, szomjuságát csillapíthatja.

Bent a kocsmában néhány vig legény mulatozott. Széles jó kedvvel borozgattak, daloltak és kurjongattak s Aladár kissé zavartan állt meg az ajtó mellett. A kocsmáros egy torzouborz, nyers arcú ember azonban mihamar észre vette.

— Mivel szolgálhatok az ifiurnak? kérdé.

— Oh, kérem szépen... szeretnék kissé megpihenni, éhes, szomjas is vagyok...

— No, az nem baj, van nálam ételital, van jó ágy is; a ki fizet, mindent kaphat.

— Igen... de... de nekem sincs pénzem.

— Nincs pénze? Hát akkor mit keres itt? Talán bizony azt hiszi, hogy én majd ingyen fogom traktálni, mi? A kinek nincs pénze, maradjon otthon. De ki is látta azt, hogy ilyen fiatal gyerek éjszakának idején kocsmában csavarogjon! Kicsoda maga, honnan jön? Bizonyosan rossz járatban van, talán valami gonosz csiny miatt szökött meg, bujkál a büntetés elől!

Aladár még sápadtabb lett és remegve dadogott valami érthetetlen szavakat; a durva kocsmáros azonban rári vált:

— No, én nem törődöm veled, ha megszökött is, nem az én dolgom. De az én hazámban nincs helye akármiféle csavargónak, azért hát csak hordja el magát iziben, kint tágasabb.

Ezzel kinyitotta az ajtót és Aladár látta, hogy ha nem megy jó szántából, hát kidobják. Végkép elcsüggedve megfordult tehát és kiment.

Ott volt megint a sötétben, elhagyatva, segély nélkül. Nem mert többé sehohol bekopogtatni, mert ha már a kocsmában így járt, mit mondanának mások, a kiket álmukból zavarna föl. Nem is maradhatott itt a faluban, minden oldalról mérges kutyaugatás hangzott. Ezek a vad komondorok is csavargónak fogják nézni és még agyonmarják. Menekülni kell. Teljesen kétségbeesve nekiindult tehát a sötét éjszakának. Nem bánta többé, hova jut, csak ment vaktában. Már le is tért az országútról és mezőkön, szántóföldeken botorkált végig, mialatt a fáj-

dalomtól is, szomorúságtól is sűrűn hullottak könnyei. Arra el volt készülve, hogy nem lesz olyan jó dolga, mint volt otthon; de hogy étlen-szomjan ki legyen taszítva éjnek idején, ne legyen hová lehajtani a fejét, mint valami üldözött gonosztevő bolyongjon: az már több volt, mint a mit elviselhetett. Végkép kimerülve rogyott össze és föl sem állt többé, hanem fekvé maradt és hangosan zokogott.

Akarva nem akarva kénytelen volt arra gondolni, mily kényelmesen, gond nélkül nyugodhatnék most otthon, ha... igen, ha annyi súlyos hibát nem követett volna el. És hogy erről eszmélt, akaratlanul is gondolnia kellett arra, hogy hát miért is tudott ilyen szomoru helyzetbe jutni? Hiszen otthon mindenki szerette, kedvét keresték; jólétben, boldogságban élt; soha senki még csak nem is gondolt arra, hogy neki bajt okozzon; a mama is, testvérei is szerető gonddal környezték. Csak azóta volt boszúsága, mióta Andor oda jött... de hát mit vétett neki Andor? Hiába törte a fejét, semmit sem talált. Ellenkezőleg! Sok olyan kis esetre emlékezett, mikor Andor igen nyájas jószágot tanusított. Nem is lehet Andor rossz fiu, mikor a mama, a nevelő és mindenki annyira szereti. Csak Kálmán beszélt mindig ellene, ő pedig nem is ösmeri.

— Oh, Kálmán az oka mindennek, ő sodort bele a bajba! Bárcsak hallgattam volna jó mamámra és a nevelőre. Milyen vigan, kellemesen élhettem volna, ha Andorral olyan jó barátságba lépek, mint Zsuzsika! Milyen oktalan voltam, mikor azt hittem, hogy Kálmán az igazi jó

barátom, vele kell tartanom, reá kell hallgatnom! Pedig ő csak azért beszélt, hogy elidegenítsen Andortól! Belevitt gonosz csinyekbe, míg végre vesztét okoztam Zsuzsikának. Szegény kedves Zsuzsika! Én öltem meg! Ezt soha, soha jóvá nem tehetem!

Ilyen gondolatok kavargtak a fejében s minél tovább gondolkozott, annál inkább belátta, milyen hibás és bűnös volt. Bánta most már őszintén, de egyebet nem tehetett, mint hogy keservesen zokogott, míg végre teljesen kimerülten, kábultan hajtá le fejét a földre és elaludt.

Nem volt az üdítő, erősítő álom; minduntalan fölriadt, borzasztó álmoképek üldözték, úgy, hogy mikor egyszer újra fölrezzent, el sem tudott többé aludni. Már derengett a hajnal, szétnézhetett a tájon. Teljesen idegen, ismeretlen vidéken volt.

Nagy erőfeszítésébe került, mig talpra állt. A tegnapi nagy gyaloglástól, az éhségtől, szomjuságtól egészen elgyöngült, lábai megdagadtak, nem sokkal jobban bírta a gyalogolást, mint mikor éjjel összerogyott. De hát ott a mezőn nem maradhat, valahova mennie kell. Igen, de hova? Első gondolata az volt, hogy haza megy, és bűnbánólag bocsánatot kér; de azután megijedt e gondolattól. Hogy lépjen anyja, testvérei és Andor szemei elé ő, aki halálát okozta Zsuzsikának! Mert abban nem kételkedhetett, hogy Zsuzsika oda veszett a vízbe. Nem, haza nem mehet.

Egyébiránt hiába is tökélté volna el, hogy haza iudul, mert fogalma sem volt róla, merre kellene mennie. Csak ment egyenesen, remélve, hogy valahova majd csak eljut. Azt hitte, már nagyon régen

gyalogol, pedig nagy kimerültsége miatt látszott úgy, mintha órákig járt volna. Még épen csak feltűnt a nap a láthatáron,

mikor Aladár falut s ennek szélén csinos uri lakot pillantott meg. Oda akart eljutni, de már olyan gyöngö volt, hogy nem mesz-

...KEZET NYUJTOTT ANDORNAK. (Lásd a 375. lapon.)

sze a kerttől leroskadt a fűbe. Épen ekkor egy nagy kutya hangosan ugatva szaladt feléje. Aladár már annyira el volt csigázva, hogy nem is próbálta meg a menekülést...

ugy is
tehát,
lyett n
jutott
ugatá
hizelg
keztét

csodá
menn

hatta
dár p
masz

milye
tam n

Alad

bará

kome
ezelő
ez az
dola

én b
tad
meg
mert
meg
s rá
Alac

nem
meg

god

ugy is mind hiába, nem bír elfutni. Várta tehát, hogy a kutya rárohanjon; de e helyett más történt: a kutya, amint közel jutott, hirtelen abbahagyta a haragos ugatást és mint jó ismerőshöz, örvendező hízélgéssel sietett Aladárhoz, összenyalva kezét és arczát.

— Vidor! Te vagy az! szólta Aladár csodálkozva. Szegény jó kutya, ha tudnád mennyire nem érdemlem meg, hogy szeress.

A derék állat ezt bizony nem tudhatta, azért hát tovább is hízélgedett. Aladár pedig szomoruan simogatta, majd rátámaszkodva sóhajtá:

— Oh, kedves Vidor, nem tudod te, milyen szerencsétlen lettem én! Meglakoltam miattad is!

Ekkor egy idegen hang szólalt meg Aladár háta mögött:

— Azt meg is érdemelted, Aladár barátom.

Aladár meglepetve ugrott föl. Egy komoly képű öreg urat látott. Nem ismerte, ezelőtt soha sem látta, hogy tudhatja hát ez az ő nevét? Az öreg ur kitalálta e gondolatát.

— Soh'se csodálkozzál, nem vagyok én boszorkánymester. Te rögtön kitaláltad ennek a kutyának a nevét, no's hát én meg ebből kitaláltam, hogy te ki vagy, mert tegnap ott voltam, a honnan Vidor meg te eltűntetek. Csak rád kell nézmem, s rád ismerek, hogy te vagy a szökevény Aladár. Jó hogy ide vetődtél, haza viszlek.

— Nem, nem, az lehetetlen, én többé nem mehetek haza! kiáltá Aladár remegve.

— Kedves fiam, felelt az öreg nyugodtan, de komolyan, tegnap nekem elbe-

szélték eddigi viselt dolgaidat. Elég volt a baj, amit azért okoztál, mert a magad esze után jártál. Most hát követni fogod okosabb ember parancsát. Jó anyád, testvéreid busulnak miattad, — szállj magadba, lásd be tévedésedet és törekedjél arra, hogy megnyerd bocsánatukat. Most pedig jöjj be házamba, látom, hogy teljesen ki vagy merülve.

Aladár szótlánul ment az öreg ur mellett s rá kellett támaszkodnia, hogy eljusson a házba. Itt mohó étvágygyal evett, aztán lefektették s elaludt mélyen, hosszan. Az öreg ur nem költötte fel.

— Szüksége van pihenésre. Anyját előre értesitem, hogy ne aggódjék, s hogy nemsokára otthon lesz a szökevény.

Aladár majdnem az egész napot aludta s mikor végre fölébredt, megerősödöttnek érezte magát. De az a gondolat, hogy rövid idő múlva meg kell jellennie anyja, testvérei előtt, folyton remegésben tartotta. Az öreg ur eleinte lakoltatni akarta azzal, hogy nem említette előtte Zsuzsika szerencsés megmenekülését; de aztán megsajnálta, mert látta igaz bűnbánatát és mély szomorúságát. Elmondta tehát neki, hogy ezuttal a Gondviselés jóvátette, a mit ő elrontott, Zsuzsika él és most már bizonyosan ő aggódik szökevény testvére miatt.

Forró könnyek hullottak Aladár szeméből ez örömhír hallatára. Megcsókolta a jó öreg ur kezét és zokogva mondá:

— Oh, így talán még meg fog jó mamám bocsátani!

— Abban nem lett volna szabad soha kételkedned. Szökéseddel csak még növelted

bánatát. A jó szülő ha büntet is, de megbocsát az őszintén megtérőnek.

— De hát Zsuzsika és Andor!

— Iparkodnod kell, hogy érdemes légy bocsánatukra. Mindkettővel beszéltem, láttam, hogy nemes szívűek; csak tőled függ ezentul, hogy igaz testvérnek, jó rokonnak tekintsenek.

Ekkép beszélve a jó öreg, lassanként megnyugtatta Aladárt és odáig vitte, hogy nemcsak teljesen megbánta tévedéseit, hanem mert már maga kívánta, hogy mielőbb haza jusson és anyjától, Zsuzsikától, Andortól bocsánatot kérjen. Be is fogatott a jó öreg ur, beültette a kocsiba Aladárt is, Vidort is és megindultak. Dobogott a szíve Aladárnak, minél inkább közeledtek, de nem remegett többé, mert a szenvedés, megbánás által megtisztult szívvel indult hazafelé.

Otthon ezalatt szintén izgatottan várták. Nem szükséges leírnom, milyen nagy volt a szomorúság, mikor az éjjeli hasztalan kutatás után a nevelő hazatért embereket, de mielőtt ezek visszatértek volna, már megérkezett a jó öreg szomszéd lovas legénye a levéllel, hogy Aladár megkerült, azonnal haza hozza, mihelyt a holtra fáradt fiu annyira magához tért, hogy utra lehet indulni vele. De estére mindenesetre otthon lesz.

Erre aztán nagy lett az öröm, szívesen elfelejtettek minden bajt és szomorúságot, melyet Aladár okozott. Annál könnyebben elfelejtették, mert Zsuzsika, miután jól kialudta magát, a nagy veszedelem után, semmikép sem akart az ágyban maradni. Erős, egészséges kis leány

volt, a nagy hideg fürdő nem tette betegé és mert nem volt baja, hamar elmúlt haragja is Aladár ellen. Még ő aggódott jóformán leginkább.

— Szegény Aladár, azt hitte, hogy odavesztem, pedig ezt ő bizonyosan nem kívánta. Csak meg akartak ijeszteni s rosszul sült el. Megmutatom neki, hogy én már egy csöppet sem haragszom... megyek a kertbe és magam szedek neki epret, azt nagyon szereti.

Elő is keresett egy akkora kosarat, hogy el sem bírta volna tele eperrel. Mikor beesteledett, megterítették vacsorára, és várták a vendégeket. Végre megjöhettek.

Aladár azt hitte, hogy majd kemény dorgáló szavakkal fogadják, de csakhamar tapasztalta, hogy a kik igazán szeretnek, azok elfelejtik a sérelmet és szívből örvendenek a megtérnek. Körülfogták, összeölték és alighogy ideje maradt őszinte bocsánatkérése elmondására. A jó mama komolyan, de szeretettel mondá:

— A jó Isten elhárított minden veszedelmet, hálát adunk érte s harag helyett bocsánat és szeretet legyen szívémben. De ne feledd, édes fiam, hogy neked jövőre még be kell bizonyítanod, hogy érdemes vagy bocsánatunkra és szeretetünkre. Én megbocsátok.

— Én meg soha sem is tudtam sokáig haragudni, szólt vidáman Zsuzsika. Nézd, Aladár ezt a sok epret neked szedtem.

— Édes jó Zsuzsikám! Meglásd, ezentul igaz jó testvéred leszek. De Andor, megbocsát-e Andor, a ki ellen szintén annyit vétettem!

szólt An
ták Kál
den baj.

tom lenn
ezután. I
mesekön
olvasgat
kint járt
rá: »Al
emlékeü
hogy jó

Ala
jószi
asztán el
nyújtva
és így sz

—
leszünk.
szomorú
mikor
barátom
rossz b
milyen

—
meglát
keverni

Sz
tisztá,
hoz; te
jó öreg
hozta l
Andor
hü kut
lelte h
látta.

E
Zsuzsi
nyan v

— Már hogy ne bocsátanék meg? szolt Andor őszinte nyíltsággal. Kivallatták Kálmánt, tudjuk, honnan eredt minden baj. Tudos, hogy nem akartál barátom lenni, de ami eddig nem volt, lehet ezután. Nézd, ezt a legkedvesebb vastag mesekönyvemet, melyből annyira szeretted olvasgatni titokban, mikor én Zsuzsikával kint jártam, ezt neked szántam s azt irtam rá: »Aladárnak, barátságunk megkötése emlékeül.« Ha elfogadod, kötelezd magad, hogy jó barátom leszesz.

Aladárt egészen megzavarta ez a jószívűség s egy pillanatig habozott, de aztán elfogadta a barátság zálogát, kezét nyujtva Andornak (Lásd a 372. lapon.) és így szolt:

— Igen, Andor, igaz jó barátok leszünk. Megszenvedtem és nektek is sok szomorúságot okoztam esztelenségemmel, mikor helyetted Kálmánt választottam barátomnak. Most már tudom, mi az a rossz barát. Te meg fogsz tanítani rá, milyen az igazi jó barát.

— Meg bizony, szolt Zsuzsika, és meglátod, hogy ez nem fog olyan bajokba keverni, mint a rossz pajtáság.

Szent volt a békeség s mindnyájan tiszta, szerető szívvél ültek a jó vacsorához; természetesen ott tartották a kedves jó öreg szomszédot is, ki egymás után hozta haza Zsuzsikát, Aladárt és Vidort. Andornak persze nagy öröme volt kedves hű kutyájában is, ez pedig szintén alig lelte helyét örömeiben, mikor gazdáját újra látta.

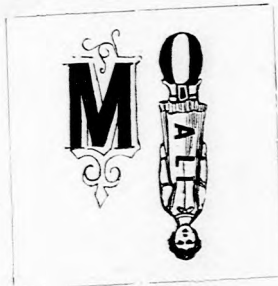
E naptól fogva minden megváltozott Zsuzsikáéknál. A gyermekek, mind a hányan voltak, szerető egyetértésben tanul-

tak és játszottak és Zsuzsikának szinte panasza lehetett volna, mert Andor most már nem volt csupán és egészen az ő játszótársa. Aladárral is sokat mulattak, jártak együtt és elválhatatlan pajtások lettek. De Zsuzsikát azért nem hanyagolták el, őt is bele vették minden játékukba, a melyben ügyes, bátor kis leány részt vehet. És Aladár csak most tudta meg igazán, milyen kedves dolog az, ha az ember szerető testvérek és rokonok közt él.

Volt azonban valaki, akire nézve nem oly mulatságosan végződött ez a történet. Ez pedig a vásott Kálmán volt. Mikor minden csinye kiderült, mamája, bár szegénysége miatt nagy áldozatába került, fölpackolta és elvitte egy nevelőintézetbe, melynek igazgatója roppant szigorúságáról volt híres. Ott aztán vége lett minden pajkos csinynek, garázdálkodásnak, haza pedig évenként csak pár napra bocsátották. De azt hiszem, hogy ez csak javára fog válni, mert így még talán lehet valami belőle, és idővel, ha egyszer jóra való ember lett, még talán méltó lesz arra, hogy Aladárnak és Andornak jó barátjok legyen.

KÉPREJTVÉNY.

— Földrajzi. —

NYÁRI VIRÁGOK. (Lásd a 378. lapon.)

NYÁRI VIRÁGOK.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

FEHÉR rózsá, piros rózsá,
Pompás színü, illatos;
Apró virágtól a mező
Ragyogó és iratos.

Sárga kelyhét a vad rózsá
Színtén nyitogatja már,
És a büszke liliomból
Szerte száll az illat ár.

A futócska is szerényen
Tárja élém kebelét,
A méhikét várja bele
És a csapongó lepét.

Araványsárga kalászon
Mosolyogva kéklík át
Állandóság jelvirága,
A kedves búzavirág.

Szende búzavirág mellett,
Ottan tud ragyogni csak,
Kalászok közt hajlongva, a
Pirosan égő pipacs.

A HÁLÁDATLAN EB.

— Mese. —

(Képpel a címlapon.)

GAZDÁTLANUL kóborolt egy kivert eb és nem volt többé sehohol otthona. Ezt még nem bánta volna olyan nagyon, mert meghuzhatta volna magát akárhol a sövény alatt; de már az nagy baj volt, hogy éheznie kellett, mert a kóbor kutyának senki sem dob falatot.

Egyszer azonban szerencsés fölfedezést tett. Betévedt egy udvarra és látta, hogy egy öreg sertés jóízűen lakomázik a

vályunál. Odasompolygott és észre vette, hogy a sértésnek mindenféle olyan hulladékokat is dobtak, melyet ő, az éhes eb, szívesen fölfalna.

— Kedves sertés barátom, nem jutnátnál nekem egy kis maradékot? szölt könyörögve. Már két napja nem ettem.

— Ejnye az bizony rossz mulatság, szölt az öreg rőfögő. No, egyél kedvedre, van itt bőven.

Másnap a kóbor eb újra megjelent és újra jól lakott, aztán harmadnap is és még többször. Egészen oda szokott. Látta ezt a ház gazdája és olyanformát gondolt, hogy jó lesz ezt a kutyát megtartani házőrző ebnek. Meg is tette.

Most már jó dolga volt a kutyának. Egy kis házikóban puha fekvőhelyet kapott, enni valója pedig bőven kijutott. Most már feléje sem nézett régi barátjának, hanem hetykén sétált föl s alá az udvaron, vagy pedig házikójában heverészett, hová nappalra megkötötték.

Egy este, amint ott heverész, az öreg sertés közeledett és így szölt:

— Kedves barátom, tégy meg egy kis szivességet. Valami tévedés történt, ólomat becsukták, nem mehetek be, pedig hideg szél fúj és nagy eső közeledik. Engedj házikódban hálnom, téged éjszákára úgy is kiküldenék örködni.

— Micsoda! förmedt rá az eb. Miféle vakmerőség ez! Még csak az kellene, hogy magamhoz fogadjak ilyen ocsmány ficzkót.

— Ejnye barátocskám, de hetykén beszélsz. De akkor ugy-e nem voltam ocsmány, mikor megmentettelek az éhhaláltól?

— Nem emlékszem rá... és ha tetél volna is valamit, szerencsédnek tartod, hogy nékem szolgálhattál. Most pedig takarodjál, mert leharapom a füledet.

Mivel pedig az öreg sertés boszúságában még szólni akart, a dühös eb csakugyan rárobant és meg is vérezte. A nagy lármára előjött a gazda és rendet csinált.

A kényes eb azonban ezután napról napra jobban garázdálkodott, mutatni akarta hatalmát és minden lábas jószágot, a mely közelébe került, összemart. A gazda ezt megsokalta.

— Nagyon haszontalan eb ez, nem volt érdemes befogadni.

Fogta a korbácsot és elverte a háztól.

Most már megint gazdátlanul kóborolt az eb. Nehányszor megpróbálta visszatérni jó helyére, de nem tűrték meg. Sajnálta most már garázdaságát, annál inkább, mert újra beköszönt az éhség. Nem talált sehol semmi hulladékot és végre megint oda lopózott az öreg sertés vályujához. De most az öreg sertés haragosan elűzte.

— Ide hiába jöttél, én többé nem könyörülök rajtad. Az olyan háládatlan, ki jó sorsában elfelejti a jótetteket, melyekben régibb szegény sorsában részesült, nem számíthat szánalomra, ha ismét bajba jut.

A kóbor eb elvánszorgott s az utszéli árokban kimult az éhségtől.

BABA ÉS BÁBU.

(Képpel a 381. lapon.)

SUTBA bábu te, azt mondom!
Nincsen reád már ma gondom!
Magamnak jobbat tudok —
Kis öcsém után futok.

Hallom, a szomszéd szobában —
Ottan gögicsél magában . . .
Magára hagyták szegényt,
Azt a kedves kis legényt!

Sírni bizony volna joga,
Még sem sír az arany baba;
Ölbe kapom, csokolom,
A szobámba behozom.

Ott fekszik most az ölembé,
Nézz Gyulácskám a szemembe!
Azzal mutasd hogy szeretsz,
Ha szemem közé nevensz!

Lám, a cicza is azt mondja,
Helyben hagyja dorombolva:
Ez a kicsi dundika
A fiúk legjobbika!

JÓ REGGELT!

— Egy kis intés a kicsinyeknek. —

MINAPÁBAN délelőtt látogatóban voltam egy ismerősömnél s véletlenül ugyanakkor jöttek oda többen is. Mikor javában beszélgettünk, megnyílt az ajtó és a házi ur egy barátja lépett be, vele pedig kis fia is.

A fucska, kissé megzavarodva anyyi ismeretlen ember láttára, eleinte félénken és habozva állt meg az ajtó mellett.

— Fiacskám, szolt apja, köszönj szépen, mondj jó reggelt!

A kis fiu azonnal legyőzte félénkségét, nyájasan mosolygott és legelőször is a házi asszonyhoz lépett, illedelmesen kezet csókolt és bátor hangon köszönt. Aztán, mert én voltam legközelebb, hozzám lépett s a mint én kezet nyújtottam neki, barátságosan belecsapott és tovább indult szomszédom felé. Apja attól tar-

tott, hogy a fiúcska alkalmatlan lesz s így szólt:

— Jól van, kis fiam, nem kell mindenkihez külön menned, csak hajtsd meg magadat szépen a társaságnak.

De a társaság nem engedett. Mindenki rögtön nagyon megszerette a kedves, nyájas fiúcskát, mindenki kezet akart

TERV — KIVITEL — ÉS EREDMÉNY. (Lásd a 383. lapon.)

vele fogni. Ő pedig nem szabódott, hanem egy pillanatig apjára nézett és látván, hogy az jókedvűen mosolyog, sorra járta az egész társaságot, mindenkinek illedelmesen köszönt, aztán leült a székre, melylyel a háziasszony megkinálta.

Mindnyájan igen kedvesnek találtuk az ügyes fiúcskát, nyájasan beszélgettünk, tréfálgattunk vele s ő aztán egészen neki-

bátorodott, nyíltan, vidáman felelt kérdéseinkre, úgy hogy jó ideig valósággal ő mulattatta a társaságot. Mikor pedig aztán haza mentem, akaratlanul is újra a kedves fiúcskára gondoltam és összehasonlítottam más gyermekekkel, kiket ismerek. Sorra fölidézttem emlékezetembe, melyik mikép szokott köszönni, ha idegent lát.

(Folytatása a 382. lapon.)

BABA ÉS BÁBU. (Lásd a 379. lapon.)

(Folytatás a 380. laphoz.)

Ismerek legelőször is olyanokat, a kik épenséggel nem köszönnek. Itt van mindjárt Károlyka, a ki ha idegen arcot pillant meg, nyakrafőre menekül, elbuvik, mintha valami nagy veszedelem fenyegetné. Borzasztóan nehéz dolognak tartja, hogy valakinek jó reggelt mondjon. A kis Veronka, no, az nem szalad el, de talán még jobb volna, ha elfutna. Mert mihelyt a mamája emlékezteti, hogy szépen köszönni kell, lesüti a szemét, mint valami nagy bűnös és összeszorítja a fogait, úgyhogy harapófogóval sem lehetne belőle szót kicsikarni. Ha a mama még egyszer inti, akkor szégyenlősen hátrál, elbuvik a mama mögé és mikor aztán mégsem menekülhet, rettentő ijedt képpel kezett nyujt, de szólni azért mégsem szól.

Mariska, a ki pedig már nagyocskaleány, szintén nem valami kedvesen viseli magát. Ha vendégek jönnek, mereven áll, mint a sóbálvány, aztán leül könyvéhez, munkájához és föl sem tekint, egy árva szót sem felel a látogatók kérdéseire. A mamája pedig, a ki igen kedves, mivel nő, boszankodik, gyakran még az idegének előtt is megpirongatja. Azt kellett tehát hinnem, hogy csupa féltékenységből, tulságos tartózkodásból viseli magát oly ügyetlenül.

— Oh, épen nem, mondá egyszer nekem a mamája. Reggelenként, mikor bejön hozzám, épen így hallgat. Már sokszor dorgáltam, míg végre rájöttem a nyitjára, hogy együgyü kis eszével szándékosan teszi. Épen ma kérdeztem tőle, mi csoda illetlenség az, hogy semmikép sem akar jó reggelt kívánni.

— De mikor az olyan fölösleges, kedves mama, felelé.

— Hogyan? Miért fölösleges?

— Már hogy ne? A mai reggel azzal egy csöppet sem lesz sem jobb sem rosszab, akár mondom én azt, hogy »jó reggelt«, akár nem.

— És még eddig, végzé a mama, hiába magyaráztam neki, hogy a szives, illedelmes köszönés nem fölösleges dolog, mert ezzel bizonyítjuk be nyájasságunkat, szeretetünket. Bizony bajom lesz vele, míg ezt az éretlen makacsságot kiverem a fejből.

Nem tudom, azóta jobb utra tért-e Mariska, tud-e már jó reggelt kívánni általában köszönni, ha pedig tud, helyesen tudja-e? Mert ismerek olyan gyermekeket is, a kik mondanak ugyan jó reggelt, de nincs köszönet benne.

Itt van mindjárt a kis Dinike, a ki elmondja a »jó reggelt«, de, oly kurtán, kelletlenül, hogy inkább akár ne is mondaná. Lottika meg szégyenlősködik, elfordítja a fejét s úgy elfintorítja az arczát, mintha valami keserű pilulát nyelt volna le. Az ember bizony majdnem nevetni kénytelen, ha látja.

Zsófi, no az már egészen szerencsétlen, mikor valakinek köszönnie kell. Elpirul, hangja reszket s mire kimondja, hogy »jó reggelt«, az ember szinte megsajnálja szegénykét és én bizony szivesen elengedném neki, inkább ne is szóljon. Egészen másképp viseli magát Emmike. Ő nemcsak bátran, hanem szinte kiáltva mond »jó reggelt«, nemcsak hogy nem fél, hanem egész egyformának tartja

magát az öreg emberekkel s olyan szerénytelen, hogy épen nem tarthatja senki kedvesnek.

Béla egészen rendes módon köszön, de arról rendesen megfélekedzik, hogy utczán a kalapját megemlje, a szobában pedig meghajtsa magát és szemébe nézzen annak, a kinek köszön. Bezzeg a kövér kis Linka másképp tesz: ő nem nyugszik addig, míg föl nem kapaszkodik az ölébe annak, a kinek köszön. Ezt pedig nem minden ember szereti.

Igy hát azt kellene hinnii, hogy az valami roppant nehéz mesterség, illedelmesen köszönni, ugy, hogy e tulságosan félénk, ügyetlen, sem pedig szerénytelen, tolakodó ne legyen. De hát az a kis füeska, a kit említettem s a kit mindnyájan anynyira megszerettünk, mégis tudta és pedig minden erőlkedés nélkül, könnyedén tette. Ugy látszik, hogy ez mégis nagyon könnyü dolog.

Hát bizony, kedves kicsinyeim, nem is valami boszorkányság az. Nyájas képpel vidáman kell köszönni, félénkség nélkül, de egyuttal szerényen. Mert aki akár tulságosan huzakodik, szégyenlősködik, akár tulságosan előre tolakodik, arra azt mondják, hogy nem tudja az illedelmet és így mindjárt kezdetben rossz véleménynyel vannak róla. Mig a ki ügyesen, nyájasan, illedelmesen lép a társaságba, azt mindjárt megszeretik; pedig annak, ugye, mindnyájan örülünk, ha tudjuk, hogy az emberek szeretnek és jót gondolnak rólunk?

Terv — Kivitel — és Eredmény.

(Képpel a 380. lapou.)

A TÓ-PARTON két füeska,
Gyuricza meg a Pistúka,
Abban okoskodnak, tesznek,
Hogy kis hajót építsenek.

Rendje szerént föl is épült,
Szabatosan el is készült,
S fölállítva árbocz-fáját,
A tóra ki is bocsátják.

Jön nagy szél, suhogó,
Gyürüzik a Fűzes-tó,
Megvan ime a baj, ó! ...
Hullám hátán messze úszik
Már a kis hajó!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXVI. köt. 22-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

S
i z é
A b a u j
M a r b u r g
s z a b a d s á g
F ö l d v á r
h ü s é g
b á b
g

Helyesen fejtették meg: Sánta Etel és Irénke, Schwarz Berta, Spindler Marian, Klein Béla és Ignác, Geduly Vilma, Szokolovits Iván, Gaál Emma (sajátkezü irást kívánok, mint már ismételtlen kijelentettem. F. b.) Zsitvay Laura, Rajner Ilona, Borbély György, Sohay Karola és Elza, Balogh Vilma, Schmidl Miklós, Mäder Béla (mért az a sok zárjel és kérdőjel soraiban? Most végre sem tudom, magad vagy-e vagy pedig Mäder testvérek vagytok? F. b.) Schmidt Ilona, Moser Irma, Ernst Miklós, König Szidi, József és Lajos, Telegdi Kálmán, Freud Manó és Artur.

Forgó bácsi postája a következő számban.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

A most folyó hó végével ér véget a „Kis Lap“ huszonhatodik kötete. Mí-
dön ezt az eddigi kötetek hosszú sorozatához csatolom, örömmel és meglelégedéssel tekin-
tek vissza a „Kis Lap“ multjára s bizalommal tekintek jövőjébe, mely az új, immár
huszonhetedik kötetben fog a jövő félévben megindulni.

Az a tekintélyes könyvtár, melyet a „Kis Lap“ eddigi évfolyamai képeznek, ked-
ves zálog nekem is, kis híveim nagy seregének is. Azok a kötetek nekem közel másfél évtize-
den át kedvvel, lelkesedéssel végzett munkát jelentenek; sok, sok ezer magyar gyermeknek
pedig, hiszem, kellemes szórakozás, hasznos okulás forrását. És a mint eddig évről-évre
teljesebben sikerült a magam elé tűzött célt elérnem, a mint évről-évre nagyobb számmal
gyűlt a „Kis Lap“ köré a magyar gyermekvilág, úgy lesz ez, nem kétkedem, a jövőben is;
ennek záloga a „Kis Lap“ eddigi hosszú multja, nagy sikere.

Oktatást, szórakozást fog nyújtani a jövőre is. E célra gazdag anyag van már
együtt az új félévvel meginduló huszonhetedik kötet számára. Az első számban

„Évike története“

czimmel hosszabb elbeszélés indul meg s e mellett minden szám fog közölni kisebb
beszélyeket és meséket, egyuttal pedig ismeretterjesztő czikkeket,
leírásokat, komoly és vig költeményeket, művészi rajzok kíséretében. Időnként köz-
lök előadásra alkalmas kisebb

SZINDARABOT,

melynek eljátszásával egyes kis fiúk és lányok kedves szórakozást szereznek maguknak
is, szüleiknek és ismerőseiknek is.

Rejtvények, feladványok ezentul is alkalmat fognak adni egy-egy kis
fejtöresre, Forgó bácsi postája pedig folytonosan fenn fogja tartani az érintkezést
Forgó bácsi és kis hívei között. És legszebb feladatai egyikének fogja Forgó bácsi ezentul
is tartani, hogy közvetítője legyen nemes szívű kis olvasói jótékonyágának. A sze-
gény gyermekek kórházában ezer frtos alapítvány örökíti már meg a „Kis Lap“ olvasói-
nak áldozatkészségét; Halmi árvái s az agg Tánácsics szintén áldva említik őket, a bölcső-
deben pedig, azt hiszem szintén teljes alapítványnyá fognak fölszaporodni az én kis híveim
állerei. Legfényesebb lapja ez a „Kis Lap“ történetének, mert arról tanuskodik, hogy a
nemes mag, melyet Forgó bácsi elhinteni törekszik, fogékony talajra esik kis olvasói szívében.

Az új kötetben folytatjuk, a miben eddig nekem is, nektek is annyi örömiünk telt.
Szívből üdvözöl hivetek

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket
mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt. 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postai utalványok hasz-
nálata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athe-
naeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.